А те, що живий, — серед ночі засвідчує страх.
Розбитий, мов пам'ятник, бачиш у снах одноких:
останнє кохання тремтить на підземних вітрах
і вірші останні стоять — як форелі в потоках.

І знов, осідлавши комету (чи, пак, помело),
зникає епоха (чи, мовлено, тисячоліття).
Навіщо нам третя? Вже дві пишногрудих було,
а прийде — якась вертихвістка, німфетка, Лоліта!..

Вона не зазнає болотяних навіть Лукроз:
обшарпаним страхом остання Лукроза накрилась.
Неначе склоріз, обтинає нам пам'ять склероз.
Тому — на Голготу юрбою: мов півчі на крилос.

І що залишилось? Доцмулити вистиглий чай,
поставити вірш — як свічу незабутому предку,
махнути рукою кометі (й на неї): прощай! —
і хоч позирнути... хоч оком одним... на німфетку...